

OFELIMÓS

5- Albert Novellón

Ana Fernández Álvarez

Amb aquest terme grec, ofelimós, atribuït de qualsevol cosa capaç de satisfer una necessitat o un desig, oferim una sèrie de lliuraments plàstics que tenen com a principal objectiu aconseguir el gaudi visual que tota obra artística produeix. Hem arribat ja al lliurament número cinc i tanquem amb ell la temporada fins el nou curs, per això val la pena ressenyar l'esperit i el criteri que s'han seguit a l'hora d'escollir cadascuna de les obres. Quadern ha volgut retre homenatge a una sèrie d'artistes que, més enllà de les seves qualitats plàstiques o el fet de pertànyer o no a un isme concret, han demostrat una trajectòria dilatada, seria i compromesa amb el fet artístic. Respecte a les tendències plàstiques escollides, la revista vol mantenir-se en un estricte eclecticisme per a demostrar que creiem en la polièdrica naturalesa de l'art actual.

L'obra que teniu a les mans, treballada amb tècniques mixtes, aquarel·la i acrílic, posseeix la força visual que li atorga el contrast entre el racionalisme del prisma quadrangular i la emocionalitat d'una massa informe de color. L'energia de la figura està treballada expressivament amb la variabilitat cromàtica uniforme dels blaus foscos per les cares de base i els més clars per les laterals.

Estem davant d'un iceberg geomètric que irromp el buit d'un oceà poètic. És el retorn de la forma que penetra en el caos de l'abstracte i no per a destruir-lo, sinó per a potenciar-lo. Tota una declaració de principis d'un artista que ha conreat els camins de l'escenografia, del disseny, de la docència, del volum escultòric i de la textura i les qualitats dels pigments. Bagatge múltiple que resta sintetitzat en el minimalisme just d'una única gamma cromàtica i d'un sol diàleg: forma ordenada i massa informe.

Que Novellón hagi escollit el prisma quadrangular em sembla molt suggeridor, aquesta figura, des de la cosmologia simbòlica clàssica, està associada a un dels elements que constitueixen l'univers, el foc. Tots sabem que el gel crema, així doncs, una altra síntesi d'antonímia queda plasmada en aquesta imatge, la dels contraris: fred que crema.

Una imatge poema que utilitza fluidament i àgil el color per a construir el prisma de la memòria, aquell que estructura la forma i accelera

